



Okružni sud u Doboju, u vijeću sastavljenom od sudija Prešić Vojke, kao predsjednika vijeća. Hodžić Hatidže i Banjac Lopandić Snežane, kao članova vijeća, u upravnom sporu po tužbi tužioca Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ul. Gajeva br. 2 Banja Luka, zastupano po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv tuženog „Željeznice Republike Srpske“ a.d. Doboj, ul. Svetog Save br. 71, u predmetu traženja informacija, u sjednici vijeća održanoj dana 30.11.2016.godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se odbija kao neosnovana.

Odbija se zahtjev za naknadu troškova upravnog spora kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Blagovremenom tužbom, tužilac je kod ovog suda pokrenuo upravni spor, zbog, kako to iz sadržaja iste proizilazi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava te povrede odredaba postupka a u tužbi navodi da se 28.04.2016. god. obratio tuženom sa zahtjevom za dostavu informacija povodom istraživanja provodivosti Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH i provjera nivoa transparentnosti javnog sektora i stepena slobode pristupa javnim dokumentima iz domena javnih nabavki, da je tražio kopije svih Ugovora o javnim nabavkama, radova, roba i usluga skupa sa Aneksima zaključenih ugovora u 2015.godini, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenih nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, da je 24.05.2016.godine urgirao postupanje tuženog, budući mu isti nije dostavio odgovor, te 15.06.2016.god. izjavio žalbu zbog „ćutanja uprave“ u smislu člana 231. Zakona o opštem upravnom postupku, da iako je protekao rok od 60 dana od prijema žalbe tuženi mu nije dostavio drugostepenu odluku te je 30.08.2016.god. tuženom uputio zahtjev za dostavu odluke drugostepenog organa po žalbi i to u smislu člana 17. stav 1. Zakona o upravnim sporovima. U tužbi dalje navodi da su se stekli uslovi za pokretanje upravnog spora u smislu člana 17. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima. Predložio je da se tužba uvaži, tuženom naloži da tužiocu omogući pristup informacijama i donese odluku u skladu sa članom 31. stav 4. Zakona o upravnim sporovima te obaveže tuženog da mu naknadi troškove upravnog spora – troškove sudskih taksi.

Tuženi je u odgovoru na tužbu naveo da je tužilac od tuženog tražio dostavu fotokopija svih ugovora o javnim nabavkama robe i usluga sa pripadajućim Aneksima iz 2015.god. iz spisa zaposlenih, da Ugovori o javnim nabavkama su dvostrani ugovori, da uključuju komercijalne interese treće strane, da tuženi godišnje zaključi više stotina takvih ugovora i da nije postojala mogućnost da u roku predviđenom za odgovor, svim poslovnim partnerima zatraži izjašnjenje o povjerljivosti informacije, da vezano za dostavu spiska zaposlenih se radi o podacima koji imaju karakter ličnih informacija iz člana 3. tačka 4. (ekonomski identitet) Zakona o slobodi pristupa informacijama, da taj zahtjev mora biti podnesen isključivo od strane lica na kojeg se

informacija odnosi, da se izuzetak utvrđuje u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama RS, da se prema Zakonu o zaštiti ličnih podataka (član 54.) koji inače ima prednost u odnosu na Zakon o slobodi pristupa informacijama, podaci o zaposlenim mogu prikupljati isključivo u svrhu za koje su i obezbjeđeni tj. u svrhu regulisanja radnog odnosa i prava koja iz tog odnosa proističu, da postoji obaveza povjerljivosti i odgovornosti onoga koji raspolaže informacijama prema nosiocima podataka te da iz tih razloga tuženi nije bio u mogućnosti tužiocu dostaviti tražene podatke, što ne bi bio u mogućnosti ni u slučaju kada bi ga sud obavezao na dostavu takvih podataka. U odgovoru se takođe navodi da u ovom slučaju ne postoji osnov za vođenje upravnog spora, da je Zakonom o slobodi pristupa informacijama propisan poseban postupak traženja podataka, razmatranja, odlučivanja kao i žalbeni postupak i da se na isti postupak ne može primijeniti Zakon o opštem upravnom postupku, da po tom zakonu nije propisano da postupak rezultira donošenjem odgovarajućeg rješenja ili zaključka već da se dostavlja samo pismeno obavještenje a koje nema karakter upravnog akta, da se ne radi o upravnoj stvari i da pravilo „ćutanje uprave“ nije primjenjivo u ovom slučaju te da se na propuštanje tuženog da odluči o zahtjevu tužioca ne može primijeniti odredba člana 17. Zakona o upravnim sporovima te da član 25. stav 2. Zakonu o slobodi pristupa informacijama predviđa odvojenost upravnog postupka i postupka po Zakonu o slobodi pristupa informacijama. Predložio je da se tužba tužioca odbaci a ukoliko ista ne bude odbačena da se odbije kao neosnovana.

Tužba nije osnovana.

Ovaj sud je ispitao zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva iz tužbe, a i u granicama određenim odredbom člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11), pa je i odlučio kao u dispozitivu ove presude iz sljedećih razloga:

Iz spisa predmeta je zaista vidno da se tužilac dana 28.04.2016.godine obratio tuženom za dostavu kopija Ugovora o javnim nabavkama u 2015.godini, Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta te spisak svih zaposlenih u preduzeću, da je po proteku roka od 15 dana urgirao postupanje tuženog budući mu isti nije dostavio odgovor, urgirao je 24.05.2016.godine te dana 15.06.2016.god. izjavio žalbu zbog „ćutanja uprave“ u smislu člana 231. Zakona o opštem upravnom postupku, da iako je protekao rok od 60 dana od dana prijema žalbe tuženi mu nije dostavio drugostepenu odluku te je 30.08.2016.god. tuenom uputio zahtjev za dostavu odluke drugostepenog organa po žalbi i to u smislu člana 17. stav 1. Zakona o upravnim sporovima.

Nadalje, odredbama člana 25.stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama je propisano da ukoliko su odredbe Zakona održanoj upravi, Zakona o opštem upravnom postupku, Zakona o upravnim sporovima ili dr. Zakona u suprotnostima sa ovim Zakonom primjenjivaće se odredbe ovog zakona a stavom 2. istog člana i Zakona je propisano da se ovim Zakonom ne umanjuju prava i obaveze lica koje se odnose na pristu informacijama, kako je regulisano u Zakonomia u sudskom postupku, uključujući dokazni postupak u skladu sa zakonima koji se odnose na profesionalne povlastice utvrđene zakonom ili u skladu sa zakonima sa administrativnim taksama, uključujući takse za pribavljanje originalne dokumentacije a izuzimajući takse za podnošenje zahtjeva ili donošenja odluke.

Kod ovakvog stanja stvari, gdje tuženi tužiocu nije dostavio tražene informacije, gdje je tužilac imao mogućnost da u postupku propisanom Zakonom o slobodi pristupa

informacijama RS, prikupi tražene informacije naprijed označeni tužbeni navodi ukazuju se potpuno neosnovanim i nemaju uporište u stanju spisa i relevantnim materijalnim propisima.

Naime, članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama ("Službeni glasnik Republike Srpske", broj: 20/01), propisano je da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, te da ovo pravo pristupa podleže samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u tom Zakonu; dok je članom 2. stav 1. ZUS-a propisano da pravo pokretanja upravnog spora ima fizičko i pravno lice, ako smatra da mu je upravnim aktom povređeno neko pravo ili neposredni lični interes zasnovan na zakonu; a članom 11. stav 1. pomenutog Zakona o slobodi pristupa informacijama RS propisano je da zahtjevi za pristup informacijama se podnose onom javnom organu za kojeg podnosilac zahtjeva smatra da je nadležan.

Članom 12. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, propisano je da kad je pojedincu koji je učlanjen u nekoj društvenoj organizaciji ili udruženju građana koji prema svojim pravilima (Statut) imaju zadatak da štite određena prava i interese svojih članova upravnim aktom povrijeđeno neko takvo pravo ili interes, ta društvena organizacija odnosno udruženje građana, može po pismenom pristanku svog člana, u njegovo ime podnijeti tužbu i voditi upravni spor protiv takvog upravnog akta; dok je stavom 2. istog člana istog Zakona propisano da organizacija, odnosno udruženje građana, može u svakom stadijumu postupka, sa pravima sporednog umješaha, stupiti u već pokrenuti spor na strani takvog pojedinca i u njegovu korist preduzimati sve radnje i upotrebljavati sva pravna sredstva.

Budući da tužilac nije uspio u sporu, to sud nije ni obavezao tuženu da tužiocu naknadi troškove upravnog spora, pa je u vezi istih odlučeno kao u stavu dva dispozitiva ove presude.

U konkretnom slučaju ovaj sud nije našao da postoje razlozi zbog kojih se po odredbi člana 10. Zakona o upravnim sporovima može pobijati predmetni upravni akt, to je valjalo, sa iznesenog, kao i iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog akta, a na osnovu člana 31. stav 1. i 2. istog tog Zakona odbiti tužbu tužioca kao neosnovanu, tj. odlučiti kao u dispozitivu ove presude.

Predsjednik vijeća
Prešić Vojka

Tačnost otpravka ovjerava
Šef sudske pisarnice
Dragana Damjanić Jevtić




